

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een merkwaardige Diefstal

Nr 2065

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een merkwaardige Diefstal

HOOFDSTUK I

PENSION HARPER

Het stadje Torquay in het Engelse graafschap Devonshire, gelegen aan de prachtige Tor Bay, is een van de meest geliefkoosde Engelse badplaatsen.

Voor een groot deel is dit te danken aan het bijzonder zacht klimaat, hetwelk door optimisten zelfs wordt gelijk gesteld met dat van Italië. De in het achterland gelegen heuvels houden de noorderwind en koude luchtstromen die hij medevoert, grotendeels tegen, zodat er, vooral in het voorjaar een zeer aangename temperatuur heerst.

Maar ook de prachtige, heuvelachtige omstreken, de dichte bossen, de heerlijke

heuvelen hebben er het hunne toe bijgedragen, om van Torquay een der meest bezochte badplaatsen aan de Engelse Zuidkust te maken.

De baai is bij uitstek gunstig gelegen en vertoont de vorm van een halve maan, waarvan de beide hoorns in het Noorden en het Zuiden zijn gelegen.

Niet zodra heeft de winter plaats moeten maken voor de lente, of de eerste gasten komen, tegelijk met de zwaluwen, neerstrijken in de talloze hotels, pensions, gemeubileerde kamers en andere logeergelegenheden, die men daar vindt.

En niet alleen Engelsen ziet men daar bij grote troepen verschijnen, maar ook onderdanen van andere landen, Zweden, Noren, Nederlanders en Belgen.

Langs de brede kade, die zo hoog is gelegen, dat men er een groot gedeelte van de heerlijke baai kan overzien, rijen zich de hotels wel haast schouder aan schouder, afgewisseld door de bekende winkels.

Langs de straatweg van Torquay naar Abbott in het Noorden en naar Dartmouth in het Zuiden verheffen zich vele villa's en landhuizen, waarvan de eigenaar of huurder er een broodwinning van maakt, de kamers aan vreemdelingen te verhuren.

Weliswaar kan men van daar de zee niet zien, maar daarentegen geniet men van de heerlijke boslucht en van de prachtige wandelingen in de buurt.

Een dezer villa's genoot reeds sedert jaren de welverdiende reputatie een der best bestuurde pensions van de streek te zijn.

Die villa was het eigendom van mevrouw Harper, een weduwe, wier echtgenoot als kolonel bij een der opstanden in India, dat toen noch Engels-Indië heette, gesneuveld was en haar weinig anders had nagelaten dan twee bevallige dochters, een onbezwaarde villa, dicht bij Torquay, een eerlijke naam en een kapitaaltje dat, gevoegd bij het pensioen van de kolonel, juist voldoende was om een Lodging-house te beginnen en de beide jonge meisjes een behoorlijke opvoeding te geven.

Het was in de maand Juli, en de grote villa, op enige minuten gaans van de hoofdweg gelegen, was bijna geheel gevuld met zomergasten, van wie enigen reeds vele jaren achtereen regelmatig tot de gasten van mevrouw Harper behoorden.

Het was negen uur in de avond en de gasten hadden zich voor het merendeel, nu het diner afgelopen was en het weer

zich een beetje druilig liet aanzien, in de gemeenschappelijke conversatiezaal verenigd, een groot vertrek met tot op de vloer reikende ramen, die thans allen wijd open stonden en uitzicht gaven op een geschoren grasveld, met echte Engelse zorg onderhouden.

Men kon er van overtuigd zijn, dat allen, die daar aanwezig waren, een zekere welstand genoten, want mevr. Harper was zeer kieskeurig op haar gasten en haar prijzen waren tamelijk hoog.

De meeste gasten zaten in gemakkelijke stoelen, in die aangename stemming, welke op iedere goede maaltijd volgt en waarin men het leven van zijn beste zijde pleegt te beschouwen.

Mevr. Harper zat aan een der ramen, voorzien van het onvermijdelijke borduurwerkje, zonder hetwelk geen enkele Engelse zomergast van het vrouwelijk geslacht het schijnt te kunnen stellen.

Ofschoon zij reeds vijftig jaar telde, of er althans niet ver van af was, mocht zij nog een zeer aantrekkelijke vrouw genoemd worden. Zij had spierwit, vol haar, dat op keurige wijze gekapt was en waarbij haar zwarte, nog schitterende ogen eigenaardig afstaken. Haar gelaat was vol en blozend en zij wist zich uitstekend te kleden, als een vrouw, die weet, dat zij geen jong meisje meer is, maar die evenzeer weet, dat zij er nog heel goed uitziet.

Dicht bij haar waren haar beide dochters gezeten, de blonde Kate en de donkere Letty.

Aan een ander raam, bijna buiten de kamer, zat een fors gebouwd man met het gelaat van een bulldog en zware, gitzwarte wenkbrouwen boven twee scherpe grijze ogen, met een bevelende blik, die bijna aanstonds de Amerikaanse zakenman verrieden.

Inderdaad, Gene Autry van Chicago was fabrikant van auto-onderdelen en hij had in de laatste jaren een groot fortuin weten te verzamelen.

Op een laag stóeltje aan zijn voeten, zat zijn dochter Mildred, een bevallige verschijning van omstreeks 25 jaar en met dezelfde grijze ogen van haar vader, die echter een zachtere uitdrukking hadden. Zij had de kleine handen om de hoog opgetrokken knieën gevouwen en staarde in gedachten verzonken, naar buiten, zonder zich in het gesprek te mengen, dat overigens schijnbaar leed door gebrek aan belangstelling.

Weer een raam verder stond, wijsbeens, een jongman met een gebruind gelaat en donkere ogen, die eveneens naar buiten scheen te kijken, maar wiens blik herhaaldelijk afdwaalde naar de jonge, bevallige Amerikaanse.

Dat was James Goulding, een jong ingenieur, die pas zijn graad had gehaald en thans alles in het werk stelde om een grote opdracht te krijgen, waarmede hij zijn naam voorgoed hoopte te vestigen.

Dan waren er nog verscheidene andere personen, met wie de loop van het verhaal ons wellicht nader in kennis zal brengen.

Mevrouw Harper, die scheen te merken, dat het gesprek verflauwde, hief nu het hoofd van haar borduurwerk op en vroeg:

— Heeft een van de dames of heren soms al iets naders kunnen vernemen aangaande onze nieuwe bureu, de bewoners van « Primrose Hall »?

— Ik heb gehoord, dat zij zeer rijk moeten zijn, zei een klein mager heertje, met een muizengezichtje en met een hoge stem, die volkomen bij zijn uiterlijk paste.

— Dat moet wel, voegde de basstem van een heer er aan toe. Zij hebben ieder een prachtige motorfiets meegebracht; vandaag kwam er een auto voor hen en ik heb hen ook reeds op twee zeer mooie paarden zien zitten.

— Hoe heten zij eigenlijk, mijnheer Allingworth? vroeg Letty Harper aan de glinsterende lorgnet.

— De oudste heet Jeffrey, de jongste Arthur, antwoordde de basstem.

— Wat doen zij voor de kost? vroeg Gene Autry, voor wien dit wel het voor naamste scheen.

— Ik geloof dat ze van hun rente leven, mijnheer Autry, antwoordde een heer van omstreeks veertig-jarige leeftijd, met een enigszins geel, verlept gezicht.

De man die gesproken had was Leslie Richmond, Lord Manderley.

— Waarschijnlijk zullen zij tijdens de oorlog zo rijk zijn geworden! liet nu Mildred Autry zich horen.

— Wij moesten eens vragen of zij op bezoek komen! riep nu, handenklappend, een scheel meisje in een schreeuwend geel japonnetje uit, dat nogal laag uitgesneden was en ongelukkig genoeg, haar magere armen veel te ver vrij liet.

— En waarom zouden wij hen hier vragen, Miss Goldfish? vroeg mevrouw Harper, terwijl zij lichtelijk de fraai getekende wenkbrauwen fronste.

— Wel, omdat zij bureu zijn! Ik vind hen interessant, omdat zij in een interessant huis zijn komen wonen, omdat de oudste zulke mooie grijze ogen heeft en de jongste zulke mooie blauwe en omdat zij zo goed paard rijden en omdat zij vreemdelingen zijn!

— De motieven van Miss Goldfish zijn afdoende, meen ik! riep Autry op grimme toon uit. Ik verzeker u, dat er in mijn land wel wat anders nodig is, alvorens men iemand interessant vindt! Heeft die mijnheer met zijn grijze ogen zich al eens van de Niagara-waterval in een gummi-bal laten afrollen? Heeft hij wel eens aan een « Paardendiner » deelgenomen, waarbij de gasten allen te paard zitten en het couvert 1000 dollar kost? Heeft hij al eens drie weken in het topje van de vlaggenmast op een wolkenkrabber gezeten? Neen? Nu, dan is hij niet interessant!

Even volgde er een zwijgen op deze woorden en hier en daar werd gelachen,

maar Miss Goldfish was blijkbaar beledigd.

Zij schokte met de magere, vierkante schouders, legde haar grote handen op de oren en riep met een kinderachtig stemmetje:

— U bent een stoute man, mijnheer Autry! Ik wil niets meer van u weten! U bent een echte Amerikaan en u hebt

geen gevoel voor poëzie!

— Dat is wel mogelijk, Miss, hernam Autry droog. Ik heb mijn hele leven hard gewerkt en ik vind, dat er niets boven mijn land gaat.

Mevrouw Harper was een zeer opmerkzame gastvrouw en zij was er dadelijk bij om aan de loop van het gesprek een andere wending te geven.

HOOFDSTUK II.

KLEINE EN GROTE INTRIGES

De duisternis was bijna geheel gevallen, maar toch dacht men er niet aan het licht te ontsteken, want het was nu juist zo heerlijk koel, na de benauwd warme dag.

Toen stond Mildred Autry op, stapte over het raamkozijn, en liep met de handen op de rug, langzaam over het grasveld, in de richting van het park, dat zich over een grote uitgestrektheid terzijde van de villa uitstrekte.

Een merkwaardig toeval wilde, dat de jonge ingenieur James Goulding zich nauwelijks een minuut later evenzeer scheen aangetrokken te voelen tot de koele rust van het park.

Ook hij stak het grasveld over en als hij zich de moeite had gegeven, nog een blik achter zich te werpen, dan zou hij hebben gemerkt, dat nog een derde persoon het vertrek verliet, een stevig gebouwd man met grijze ogen onder donkere wenkbrauwen, in één woord Gene Autry, en dat deze op zijn beurt weer gevolgd werd door een vierde persona-

ge, die luisterde naar de naam van Lord Manderley.

Maar James Goulding merkte van dat alles niets en liep met haastige schreden voort, zonder links of rechts te zien.

Na omstreeks vijf minuten had hij de zoom van het park bereikt en trad nu een smal zandwegje in, aan weerszijden begrensd door kreupelhout. Hij volgde dit wegje tot hij een hoge plek bereikte, aan de overzijde waarvan zich een zeer zware eik bevond.

Daar stak iets wits af tegen de machtige donkere stam, iets wits, dat zich bewoog en tegelijkertijd klonk een zachte stem, die vroeg:

— Ben jij het, James?

Natuurlijk had de jonge man eenvoudig bevestigend kunnen antwoorden, maar hij deed iets anders, waardoor hij zijn aanwezigheid onaanvechtbaar vaststelde, hij trad op het jonge meisje toe, trok haar aan zijn borst en drukte een kus op haar lippen.

Mildred Autry scheen hierdoor volkomen gerust te zijn gesteld, wat de identiteit van de jongeman betrof, want zij maakte volstrekt geen tegenwerping en scheen zich in deze toestand volkomen te schikken.

Toen zij zich eindelijk zacht uit de omhelzing van de jonge man losmaakte, zei zij op zachte toon:

— Heeft niemand je zien heengaan, James?

— Om je de waarheid te zeggen heb ik daar niet op gelet, liefste, antwoordde de jonge man. Ik dacht aan heel andere dingen, ik dacht alleen maar hoe ik hier het snelste zou komen!

— Maar dat is heel onvoorzichtig van je! zei Mildred bestraffend.

— Ik zal je eens wat zeggen, Mildred. Ik begin genoeg te krijgen van die geheimzinnigheid, hernam James. Ik houd van je, ik ben een eerlijk man, ik heb een goede naam en twee stevige handen! Dat is ook hier in Engeland voldoende, om een vrouw te kunnen veroveren en ik heb altijd gedacht, dat het in Amerika ook zo ging!

— Dat is ook zo! zei het jonge meisje, terwijl zij de man, die haar diep in de ogen keek, liefkozend over het donkere, krullende haar streek. Maar je vergeet één ding, in Amerika zijn mannen met stevige vuisten en met ondernemingsgeest niet schaars, edellieden daarentegen wel.

— Ik weet wat je zeggen wil! hernam James Goulding op doffe toon. Je vader is naar Engeland gekomen, om een graaf of een baron, of iets dergelijks voor je te vinden. Heb ik het niet geraden?

— O, dat mag je niet zeggen! riep Mildred op verwijtende toon. Vader is niet uitsluitend met dat doel hier gekomen, maar wel degelijk alleen om een reisje met mij te maken. Maar nu hij eenmaal hier is, ja nu vrees ik, dat hij volstrekt een edelman tot schoonzoon wil hebben. Dat is een gebrek van heel wat rijke Amerikanen...

— En verontschuldig jij dat gebrek? vroeg James toornig.

— Hoe kun je dat nu zeggen? hernam het jonge meisje met tranen in de ogen. Het is waar, dat wij elkander pas een maand kennen, maar je weet dat ik je heb lief gekregen, en dat ik jou en niemand anders wil hebben.

— Wil je dat werkelijk, ondeugende meid? liet nu een bulderende stem zich horen en tegelijkertijd trad Autry naar voren en greep zijn ontstelde dochter bij de arm, terwijl hij de ongelukkige ingenieur een blik toewierp, als wilde hij hem verslinden.

Maar James Goulding was er niet de man naar, om zich door een dreigende blik uit het veld te laten slaan. Hij bleef kalm staan waar hij was en zei:

— U hebt dus gehoord, wat hier gesproken is, mijnheer Autry. Welnu, dezer dagen had ik het u toch willen vragen, mijnheer Autry, ik heb uw dochter lief! Ik ben dertig jaar, van onbesproken levenswandel, ik heb mijn ingenieursexamen afgelegd. Dat is alles wat ik omtrent mij zelf kan zeggen en ik hoop dat het voor u voldoende zal zijn. Mijnheer Autry (hierbij trok de jonge ingenieur snel een handschoen aan, die hij tot zijn grote vreugde in een zijner zakken vond) ik heb de eer om u hierbij om de hand van uw dochter te vragen.

Autry was even verbluft door deze onverwachte toespraak, maar hij wist zich snel te beheersen en antwoordde:

— En ik, mijnheer Goulding, ik heb de eer en het genoegen u die hand te weigeren!

— Dat kan u toch geen ernst zijn?

— Een Amerikaan spot niet met dergelijke dingen!

— Maar welke redenen hebt u om de hand van uw dochter aan een fatsoenlijk man te weigeren?

— Alles wel beschouwd, ben ik u geen verklaring schuldig, jongeman. Maar ik wil het u wel zeggen, ik heb voor haar iets beters op het oog.

— Ik heb nooit geweten, dat een Amerikaan er dergelijke denkbeelden op nahield! riep James toornig uit. U bent een renegaat van uw ras! U doet de Amerikanen oneer aan! Als u een Amerikaan waart, zoals in de boeken beschreven staat, dan moest u u haasten, de hand van uw dochter in de mijne te nemen en mij toe te voegen: « Jonge vriend, je hebt wel geen geld, maar je ziet er sterk uit en ik ben overtuigd, dat je het tot iets zult brengen in de wereld. Hier heb je mijn dochter, maak haar gelukkig of de duivel zal je halen! » Maar inplaats daarvan weigert u mij botweg en maakt de traditie van uw land ten schande!

— De traditie van mijn land kan naar de maan lopen, riep Autry woedend uit. Je bent een onbeschaamde vlegel, en ik gevoel veel lust om je om de oren te slaan!

In een ogenblik was het jonge meisje tussen de beide mannen in, die als kemp-hanen tegenover elkander stonden.

— Vader, om Godswil! riep zij uit, en daarop, zich tot de jonge ingenieur wendend, ging zij voort:

— James, ik verbied je zo tegen vader te spreken! Zo bederf je onze zaak helemaal!

— Het doet mij leed, als ik u mischien gegriefd heb, mijnheer Autry, maar ik heb uw dochter oprecht lief, ik ben jong en ik kan er mij niet zonder meer in schikken, dat u mij wegzendt! Sta mij toe, u te vragen, of er dan reeds een ander is?

— Ik weet niet of u het recht hebt, mij die vraag te stellen. Maar als het zo was...

— Dan zou ik u willen verzoeken mij zijn naam te noemen, opdat ik hem zijn hersens in kan slaan! riep James Goulding met gebalde vuisten.

Op dat ogenblik kraakte er in de nabijheid een droge tak. Het werd stil en de drie personen keken allen in dezelfde richting.

— Wat was dat? Luisteraars soms? bromde James, terwijl hij een stap deed in de richting vanwaar het geluid was gekomen.

Maar Mildred legde hem de kleine hand op de arm en zei geruststellend:

— Het is niets, James!

Daarop wendde zij zich tot haar vader en zei op smekende toon:

— Waarom doe je je kleine meisje toch zo'n verdriet, vader. Ik houd van hem en ik kan zonder hem niet leven.

— Dat zeggen alle jonge meisjes, maar dat is kletspraat! hernam de Amerikaanse fabrikant. Jij trouwt met de man, die ik voor je heb uitgezocht en binnen twee weken ben je deze jonge heethoofd vergeten!

— Nooit, vader! riep Mildred harts-tochtelijk uit, terwijl zij zich aan de borst van de jongeman wierp.

— Kom, kom! riep Autry op ruwe toon. Je zult wel anders spreken, als je eenmaal de vrouw bent van een... nu ja, dat zul je later wel horen!

— Later? Als het te laat is! riep Mildred uit. U moet wel weten wat u doet, vader, bedenk dat ik meerderjarig ben!

— Wat? Je durft mij dreigen? Je durft mijn bevelen weerstaan? Weet je wel, dat ik je onterven kan! riep Autry uit, door drift meegesleept en buiten zichzelf van woede, omdat men hem durfde weerstreven.

— Dat durf ik, vader! Ik strijd voor mijn liefde! U kunt doen wat u wilt, ik zal James altijd trouw blijven.

— Dat zullen wij zien! zei Autry kortaf. Begin nu maar met aanstonds naar huis te gaan!

Het jonge meisje wierp James een innige blik toe, waarin haar ganse ziel lag.

Het volgend ogenblik waren vader en dochter in de duisternis verdwenen, en bleef James Goulding achter, het hoofd vervuld van bittere gedachten.

HOOFDSTUK III.

GEOFFREY EN ARTHUR GALE

De beide nieuwe bewoners van het kleine, maar prachtig gelegen landhuisje, op ongeveer vijf minuten afstands van Pension Harper gelegen, en wier gedragingen zo zeer de aandacht hadden getrokken van het schele meisje met de grote voeten, zaten op de avond van diezelfde dag op het kleine terras voor Primrose Hall, ieder in een gemakkelijke rieten stoel.

Wie waren deze beide mannen, die zo eensklaps, zonder dat iemand iets van hen wist, in Primrose Hall hun intrek hadden genomen?

Wie waren Geoffrey en Arthur? Het is in weinig woorden te zeggen: Geoffrey was Raffles en Arthur was Brand!

John Raffles had een «druk seizoen» achter de rug en hij was voornemens, gedurende enige tijd uit te rusten aan zee.

Ongetwijfeld had hij daartoe niets anders behoeven te doen, dan in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, onder welke naam iedere Londenaar hem kende, zijn intrek te nemen in een zijner villa's, maar gehoor gevende aan een zijner grillen, had hij er de voorkeur aan gegeven, met zijn trouwe vriend Charles Brand onder een aangenome naam naar Torquay te trekken, of liever naar de omstreken van deze befaamde badplaats, en daar zijn tenten op te slaan in een van die eigenaardige villa's die men daar voor het seizoen kon huren.

Primrose Hall was zeer bekoorlijk gelegen terzijde van de weg, op de top van een lage heuvel, vanwaar men de omtrek over een vrij groot gedeelte kon overzien.

Als men op een van de torentjes klom, waarmede de villa versierd was door een architect, die zich waarschijnlijk had laten inspireren door de gedachte aan een naburig, zeer oud kasteel, dan kon men Pension Harper zo duidelijk zien, alsof men er vlak naast stond.

Alleen de voorzijde was aan het oog onttrokken, daar Primrose Hall zich een weinig verder van de weg af bevond, dan het huis van mevrouw Harper.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen Raffles eindelijk zijn zoveelste opgerookte sigaret wegwierp, zich uitstrekte dat de stoel er van kraakte, onbedaarlijk geeuwde en zei:

— Het buitenleven is iets heerlijk, Charles, maar het biedt mij wel wat weinig afwisseling! Ik vrees, dat ik hier vadsig ga worden. En het denkbeeld van een corpulente John Raffles doet mij ijzen.

— Ik vind het hier heerlijk, Edward.

— Dat is het ongetwijfeld. Met een weinig verbeeldingskracht kan men zich zelfs voorstellen in Italië te vertoeven. Maar het is nu eenmaal zo, ik ben Londenaar in hart en nieren en je moet zelf toegeven, dat op deze plek niet veel afwisseling valt te genieten.

— Zoveel te beter, Edward! riep Brand uit. Je moogt waarlijk wel eens wat uitrusten, want je hebt maanden achtereen gewerkt als een paard!

— Heel vriendelijk van je, dat je het zo noemt, mijn jongen, zei Raffles, met een spottend glimlachje. Het is een feit, dat ik mij een weinig vermoeid begon te gevoelen en ik wil ook niet ondankbaar zijn en ontkennen, dat ik mij hier zeer behagelijk gevoel, maar toch zal het niet te lang moeten duren.

— Ik weet wel wat je ontbreekt, Edward, een avontuur! zei Brand glimlachend.

— We zullen maar eens beginnen met op te staan en een wandeling te maken, zei Raffles.

Enige ogenblikken later hadden de twee mannen de villa verlaten en lieten deze over aan de hoede van de oude huishoudster, die zij speciaal voor de duur van hun verblijf hadden gehuurd en die met een dienstmeisje het huisonder bestierde.

Langzaam wandelden zij de straatweg af, in de richting van Pension Harper.

Zij hadden nog nauwelijks enige stappen gedaan, of zij zagen van de andere zijde een wielrijdster aankomen, gehuld in een uiterst doorzichtig geel fietscostuum en het hoofd gedekt met een strohoedje, dat bedenkelijk uit zijn evenwicht was geraakt.

Misschien deed die hoed dit wel, om op gelijke voet te blijven met de draagster, die eveneens in een vrij scheve houding op haar rijwiel zat en als een stuurloos schip van de ene kant van de weg naar de andere laveerde.

— Ik vrees, dat die jonge dame zichzelf een ongeluk zal berokkenen, zei Brand hoofdschuddend.

— Zij doet alsof zij dronken is, zei Raffles.

— Lieve hemel, aanstonds zal zij tegen die boom aanrijden.

De volgende seconde zou Brand in het gelijk stellen, althans gedeeltelijk!

De jonge dame in het geel stevende namelijk lijnrecht op een zeer zware boom aan, te rechterzijde scheen zij te bedenken, dat dit voorwerp zeker niet voor haar zou uitwijken en daarom maakte zij een snelle zwenking naar de andere kant van de weg.

Maar ook daar stond een boom en de arme fietsrijdster bemerkte tot haar schrik, dat ook deze halsstarrig op zijn plaats bleef staan.

Tot overmaat van ramp daalde de weg hier een weinig en de dame in het geel scheen zich niet meer te herinneren, dat haar rijwiel van remmen voorzien was.

Daarentegen belde zij als een waanzinnige, ofschoon er op de gehele weg niemand te zien was als Brand en Raffles en die hoefden waarlijk niet meer gewaarschuwd te worden.

Door een zonderling toeval, reed de gele jonge dame recht als een kaars op Raffles aan, luid gillend, met fladderende haren en een uiterst verschrikt gelaat.

Het rijwiel schuurde vlak langs Raffles, de jonge dame liet het stuur los, zocht wanhopig naar steun en had het volgende ogenblik haar armen om de hals van de onbekende heer geslagen, in haar begeerte om zich ergens aan vast te klampen, wat enige steun bood.

Maar de vaart was zo groot geweest, dat ook Raffles zijn evenwicht verloor en een ogenblik later rolden beiden om en om, waarbij de wielrijdster met haar voet in de spaken van het voorwiel bleef steken.

Toen kwam er stilstand in de chaos; de beide gevallen richtten zich op en keken elkander onderzoekend aan.

De wielrijdster keek in een gebruid, ernstig gelaat, waarin twee grijze ogen haar vragend aanstaarden en Raffles schouwde in een mager, onbetekend gezicht, waarin twee ogen elkander de loef trachtten af te steken in het scheel zien.

De jonge dame zag zeer bleek en trachtte te vergeefs haar voet los te maken.

Raffles was de eerste die sprak.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, Miss, dat ik mij zo onhebbelijk daar juist in uw weg heb geplaatst, zei hij op hoffelijke toon. Bij een volgende gelegenheid zal ik beter uitkijken en u de weg geheel vrij laten.

Intussen was Raffles opgestaan en bood nu de gevallen wielrijdster behulpzaam de hand.

— Vergun mij u even te helpen, Miss, zei hij, terwijl hij met de vrije hand het stof van zijn kleren sloeg.

— Ik kan niet opstaan, mijnheer! jammerde het meisje in het geel, dat niemand anders was dan Miss Goldfish. Mijn voet zit tussen de spaken, ik ben bang, dat ik hem gebroken heb!

— Zo waarlijk? Laat het mij aanstonds eens zien! riep Brand uit, terwijl hij neerknielde en de toestand onderzocht.

— Mijn hemel, het is een verklede man, zei Brand in zich zelf, terwijl hij met ogen van verbazing naar de grote platvoeten keek. Als dit werkelijk een Engels meisje is, dan kom ik er achter, waarom de caricaturisten op het vasteland de Engelse Misses steeds tekenen met vooruitstaande tanden, zo magor als een bezemsteel en met voeten, waarvoor een grenadier zich zou schamen!

Raffles had nu het jonge meisje overeind geholpen, dat hem een verstolen blik toewierp, een diepe zucht slaakte en toen haar ogen ten hemel hief, met een uitdrukking van verrukking, die Brand niets goeds voorspelde.

Toen zei zij, stamelend en Raffles blozend aanziende:

— Het is aan mij om u mijn verontschuldiging aan te bieden, mijnheer. Het

ligt niet aan mij, maar aan de fiets, geloof mij! Ik kan wel fietsen, maar alleen op een behoorlijk rijwiel en deze koffiemolen heeft... is... ik geloof, dat het ding een beetje opgepompt moet worden.

— Daar ben ik van overtuigd, Miss, zei Raffles op ernstige toon. Misschien zijn de wielen niet zuiver rond meer, of het is ook wel mogelijk, dat het stuur er achterste voren in zit. Gevoelt gij u sterk genoeg om naar huis te kunnen lopen?

Op de arm van Raffles leunend, deed Miss Goldfish een paar stappen, maar dadelijk stond zij weer stil, met een kreet van pijn, die blijkbaar ernstig gemeend was.

— Doet uw voet u pijn, Miss? vroeg Raffles medelijdend.

— Ja mijnheer, heel erg. Ik zei u toch al dat ik veronderstelde dat hij gebroken is!

— Kom, kom, zulk een stevig voorwerp breekt niet zo gauw! bromde Brand voor zich heen, zeker niet galant, maar eerlijk gemeend.

Maar Raffles had zich gebukt en hij zag nu, dat de voet inderdaad bij de enkel vrij ernstig gekneusd was.

Het been zwol daar zienderogen op en het was duidelijk, dat het meisje niet alleen de weg naar de villa zou kunnen afleggen. Raffles was geen man van veel woorden. Hij tilde het meisje in het geel eenvoudig van de grond en zei:

— U kunt onmogelijk lopen, Miss, de enkel is verstuikt. Sta mij toe, dat ik u even naar huis draag!

Over het magere gelaat van het meisje verspreidde zich een diepe blos en daarop nestelde zij zich, alsof het zo behoorde, met een gezicht van welbehagen, aan de borst van de Grote Onbekende en liet zich kalm naar huis dragen.

HOOFDSTUK IV.

DE MEDEMINNAARS

De aankomst van de kleine stoet op het grote grasveld voor het huis van mevrouw Harper verwekte vrijwat consternatie onder de gasten, voor zover zij hun ochtendwandeling nog niet gemaakt hadden, of zich naar het strand hadden begeven.

Kate en Letty Harper, die op het grasveld croquet speelden, lieten hun hamers en ballen in de steek en kwamen aanstonds toesnellen, gevolgd door Mildred, die op haar beurt weer het tweeling-gesternte James Goulding en Lord Manderley in haar gevolg had.

Miss Goldfish werd met vragen bestormd, maar zij scheen slechts te kunnen antwoorden met een hemelse blik, die blijkbaar Raffles moest gelden.

Raffles meende nu echter, dat het genoeg was en hij plaatste het jonge meisje, zonder veel plichtplegingen op een tuinbank en zei, zich tot mevrouw Harper wendende, die eveneens was komen toelopen:

— Een hoofdkussen, een kom koud water, wat azijn, een weinig watten en linnen, als ik u verzoeken mag! Het heeft niets te betekenen en over een paar dagen zal de jongedame weer geheel en al hersteld zijn.

Letty en haar zuster Kate waren reeds weggesneld, om te gaan halen, hetgeen Raffles gevraagd had.

Miss Goldfish wendde zich nu opnieuw tot Raffles en vervolgde:

— Nu heb ik toch mijn zin, mijnheer! Ik weet wel, dat een jong meisje het niet mag zeggen, maar ik vond u zo interessant, dat ik al aan mevrouw Harper had voorgesteld, u eens te inviteren!

De wenkbrauwen van Raffles gingen als het ware met een schok de hoogte in en Charles Brand slaakte 'n soort brommend geluid, dat hem ondanks zichzelf ontsnapt was.

— Dat is werkelijk heel vleierend voor mij, Miss, kwam Raffles droog, maar ik betwijfel of uwe huisgenoten er wel prijs op zouden hebben gesteld mij in hun midden te ontvangen, met al mijn interessantheid!

— O, ja, daar ben ik zeker van! riep Miss Goldfish uit.

Letty en Kate keerden terug, beladen met een kom met fris water, een handdoek, linnen, verbandwatten en wat er nog meer nodig was.

— O, lieve hemel! riep Miss Goldfish uit, bent u een dokter, mijnheer?

Letty trad hulpvaardig naderbij en de kous werd uitgetrokken.

Raffles betastte de enkel, draaide de voet voorzichtig heen en weer, waarbij Miss Goldfish gilte als een varken, dat men keelt en legde vlug en handig een koud waterverband aan.

Een doodzieke, die zoeven een levensgevaarlijke operatie had ondergaan, welke haar van de rand van het graf gered had, zou onmogelijk luidruchtiger haar

dankbaarheid hebben kunnen betuigen, dan Miss Goldfish dat deed.

— Als dat meisje niet stapelgek is, merkte Brand bij zichzelf op, dan is zij hard op weg om het te worden en als ik haar vader was, dan zou ik haar aanstonds naar een koudwater-inrichting zenden. Ik kan mij niet begrijpen, dat Edward daar zo kalm onder blijft.

Maar Raffles scheen tegen dit alles gehard te zijn en niets in zijn gedragingen verried, wat er in hem omging.

Hij was een hoffelijk man en hij zou zeker niet aan een jonge dame hebben laten merken, hoe hij over haar handelwijze zou hebben gedacht, zeker niet in het bijzijn van vreemden.

Intussen had Raffles het jonge meisje reeds opgenomen en over het grasveld gedragen, om haar weer neer te vlijen in een gemakkelijke rieten ligstoel, die dicht bij een der open ramen van de conversatiezaal stond.

Mevrouw Harper trad nu op hem toe en zei op haar vriendelijke, zachte toon:

— De aanleiding van uw komst is wel geen aangename, mijnheer Geoffrey, maar het verheugt mij toch u welkom te mogen heten en ik verzoek u, u hier als gast te beschouwen. Dit is zeker mijnheer Arthur, uw vriend? ging zij voort op Brand wijzend, die bescheiden ter zijde was blijven staan.

— Ja, mevrouw! antwoordde Raffles. Mijn vriend Arthur Gale en ik zijn voornemens enige weken hier te blijven om van het zachte klimaat te genieten.

Alle gasten hadden nu plaats genomen en men raakte al spoedig verdiept in een gesprek over de lusten en lasten van het wielrijden.

— Ik heb gehoord, dat u een motorfiets hebt meegebracht, mijnheer Geoffrey? vroeg James Goulding.

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles. Doet u ook aan die sport?

— Ik heb juist dezer dagen een zware Amerikaanse « big twin » gekocht. Ik weet wel, dat het niet patriottisch is,

maar ik stel de Amerikaanse machines voorlopig boven de Engelse. Zij zijn compacter gebouwd, zij liggen steviger op de weg, zij zijn niet zo ingewikkeld, zij eisen minder van de motor en zij verslinden daardoor veel minder aan banden.

— Mijnheer Goulding heeft een bijzondere voorliefde voor alles wat Amerikaans is, moet u weten, liet het muizensnoetje met het kinderachtige stemmetje zich horen, terwijl hij een knipoogje in de richting van Mildred Autry gaf, dat zeker als grappig bedoeld was.

— Soms is de voorkeur niet wederkerig! klonk de stem van lord Mandersley.

Na deze woorden was het even stil.

Raffles had een buitengewoon fijn gehoor voor het menselijk stemgeluid.

Bliksemsnel vlogen zijn blikken van Mildred Autry naar haar vader, die zo even aan hem was voorgesteld, van deze naar James Goulding, en van hem weer naar Lord Mandersley.

En in een onderdeel van een seconde had hij de gehele kleine tragedie begrepen, waarvan de voornaamste acteurs hier voor hem zaten.

Op zijn gelaat viel echter volstrekt niets te bespeuren toen hij zich, alsof hij de laatste woorden in het geheel niet verstaan had, tot James Goulding wendde met de vraag:

— U schijnt mij toe deskundige te zijn?

— Ik ben ingenieur, mijnheer!

— Een zeer mooi vak, bijna het mooiste beroep, dat ik ken! riep Brand uit.

— Op geneesheer na! riep Miss Goldfish vanaf haar plaatsje bij het raam, terwijl zij haar ogen ten hemel draaide.

— Bent u reeds lang gevestigd? vroeg Raffles.

— Nog pas zeer kort, mijnheer! Ik heb eerst nog mijn land gediend; als vrijwilliger een militaire expeditie meegemaakt en dit heeft mijn studie enige jaren vertraagd.

— Dat is heel mooi van u, mijnheer Goulding, zei Raffles op eenvoudige toon.

— Nietwaar, mijnheer Geoffrey? riep Mildred Autry met schitterende ogen uit. En de woorden waren haar ontvallen vóór zij het wist, want zij bloosde hevig, sprong op en snelde het grasveld op, om haar gezichtje te gaan verbergen in een reusachtige grote pot met azalea's.

— Ik kan niet zeggen, dat het zoveel te betekenen heeft; neem mij niet kwalijk, dat ik die opmerking maak, liet de stem van Gene Autry zich horen. Ik ben zeker dat Lord Mandersley juist hetzelfde heeft gedaan tijdens de oorlog.

— Eh, dat is te zeggen, stamelde de aangesprokene. Ik heb een zwakke borst en... ik zou zeker zijn afgekeurd. Maar ik heb toch wel wat voor mijn vaderland gedaan. Ik heb aanstonds een post bij de militaire censuur aangenomen, zodra mij die werd aangeboden!

— Nu, dan hebt u wel degelijk een bewijs van moed gegeven, zei Raffles op effen toon. Ik heb een kennis gehad, die eveneens bij de censuur was en een half jaar later was hij aan longontsteking gestorven.

— Ziet u wel? riep Gene Autry zegevierend uit. Het is bijna even gevaarlijk als in de loopgraven!

— Gevaarlijker, mijnheer Autry, heel wat gevaarlijker! hernam Raffles ernstig. In de loopgraven kan men zich tegen een kogel beschermen, als men het hoofd maar niet boven de borstwering uitsteekt, maar heeft ooit iemand gehoord, dat men zich tegen een longontsteking kan beschermen?

Weer volgde op deze woorden een vrij langdurig stilzwijgen, want men gevoelde, als bij ingeving, dat de vreemdeling een spotter was en begreep de ironie van zijn schijnbaar zo hoffelijk uitgesproken woorden.

Mandersley wierp hem een duistere blik toe en om de lippen van James Goulding speelde een spottend lachje.

Raffles wendde zich weer tot de ingenieur en zei:

— U weet zeker heel wat te vertellen van uw wedervaren?

— Ik zou het kunnen doen, mijnheer, maar om u de waarheid te zeggen, bewaar ik liever het stilzwijgen over die jaren! Zij waren als een bange droom en hoe minder ik er van hoor en er over spreek, hoe liever het mij is!

— Dan moet u Lord Mandersley eens horen! riep Gene Autry uit. Hij weet u verhalen te doen, waarbij u de haren te berge rijzen!

— En ik meende, dat Lord Mandersley het slagveld niet kende? zei Brand langs zijn neus weg.

— Dat heeft niets te betekenen, Arthur! hernam Raffles rustig. Het is ook niet zeker, dat alles wat Baron von Münchhausen verteld heeft, inderdaad zo geschied is en toch behoren zijn verhalen tot mijn aangenaamste lectuur.

Opnieuw trof een blik uit de ogen van Lord Mandersley de spotzieke vreemdeling, maar Miss Goldfish klapte in de handen, hetgeen genoeg geraas maakte om een kerkorgel te overstemmen en nadat zij aldus de aandacht op zich gevestigd had, riep zij vrolijk uit:

— Bravo! mijnheer Geoffrey! Geeft u er onze lord maar eens van langs! En zeg mij dan eens, wanneer ik weer mag opstaan en wat er nog aan mijn voet gedaan moet worden!

— Als u nu rustig het grootste gedeelte van de middag zo blijft liggen en u wat vroeg naar bed laat dragen, dan zult u misschien morgen reeds weer heel voorzichtig een uurtje mogen lopen. 's Morgens en 's middags telkens een half uur. Het waterverband moet om de twee uren vernieuwd worden.

— Maar komt u dan soms in het geheel niet meer naar mij kijken? vroeg Miss Goldfish pruilend.

— Als mevrouw Harper het goed vindt, kom ik vanmiddag en ook morgen nog eens aan!

— O, dolletjes! riep de gewonde dame uit, terwijl zij opnieuw luidruchtig in de handen klapte.

De heren Geoffrey en Gale begrepen, als welopgevoede Engelsens, dat zij hun eerste bezoek niet zo lang mochten rekenen en na een kwartier namen zij afscheid, terwijl Miss Autry, die weer was teruggekeerd, hen uitgeleide deed.

— Een aardig meisje! begon Raffles, toen de beide vrienden weer op de terugweg waren.

— Om Godswil, Edward, dat meen je toch zeker niet? riep Brand verschrikt uit. Ik vind haar vreselijk. Zij heeft voeten als een turftrapper en met haar handjes zou zij gemakkelijk een tafelbord kunnen omspannen.

— Over wie spreek je eigenlijk.

— Wel, over wie anders dan over Miss Goldfish?

— Ik bedoelde natuurlijk de andere, de dochter van die Amerikaan met zijn verschrikkelijk accent.

— O, dat is wat anders! Zij is inderdaad zeer bevallig en ik kan mij begrijpen, dat er om haar gevochten wordt.

— Zo, heb je ook gemerkt, dat er iets gaande is; dat zich hier een kleine comédie voltrekt, waaraan Mildred Autry, James Gouding en die snuiter met zijn monocle, lord Mandersley de hoofdrol spelen?

— Dat zou een blinde moeten zien, Edward! Wie is die Mandersley? Heb je zijn naam ooit gehoord?

— Jawel, ik geloof dat die man behoort tot een verarmde tak van de familie Casey-Muir. De Manderley's hebben er al een geslacht lang voor bekend gestaan, dat zij op een zonderlinge wijze met het geld omspringen en meermalen hebben zij hun wapenschild opnieuw moeten vergulden door een rijk huwelijk. Als niet alle schijn bedriegt, dan hebben wij hier met een dergelijke poging te doen.

HOOFDSTUK V.

DE INBRAAK

Raffles en Brand waren nog diezelfde dag naar Londen gegaan, waar zij verschillende zaken hadden te verrichten en daar zij van hun motorrijwiel gebruik hadden gemaakt, behoefden zij zich niet te haasten, teneinde de laatste trein te halen, die reeds om acht uur in de avond uit Londen vertrok en omstreeks middernacht in Torquay aankwam.

Zij waren reeds om tien uur vertrokken en langs de prachtige straatwegen, waaraan het Zuiden van Engeland zo rijk is, naar de badplaats terug gekeerd, waar zij ongeveer om twee uur in de nacht aankwamen.

Vandaar was het nog slechts 'n kwartier rijdens naar hun villa, aan de straatweg naar Abbot.

Alles was doodstil om hen heen, want in deze streek begeeft men zich reeds vroeg ter ruste, om des te meer van de heerlijke dagen te kunnen genieten.

De weg rees en daalde tussen de weelderig begroeide heuvels en telkens werd het uitzicht belemmerd, om zich het volgende ogenblik opnieuw te verbreden.

De beide sterke schijnwerpers van de motorfietsen verlichtten de weg over bijna een kilometer lengte en scherp tekenden zich alle voorwerpen in de stralenbundels af.

Toen zij in het gezicht kwamen van Pension Harper, remde Raffles eensklaps en doofde de electriche lantaarn, niet weinig tot verwondering van Brand,

die bijna onwillekeurig hetzelfde deed.

Zij bevonden zich thans op de top van een heuvel, en konden vandaar het pension duidelijk zien liggen, hetwelk zij thans van terzijde naderden.

Raffles had zijn motor afgezet en zei, nadat Brand hetzelfde gedaan had:

— Zou men nog zo laat op zijn in Pension Harper?

— Hoe zo?

— Zie je niet, dat er ergens licht brand? Daar ginds aan de zijgevel.

Brand keek wat nauwkeuriger toe en riep toen op gedempte toon:

— Je hebt waarachtig gelijk! Daar moet nog ergens licht branden, al is het dan zeer zwak. En, kijk eens, daar bewegen zich gedaanten voor het verlichte gordijn op de tweede verdieping! Zie nu is het licht eensklaps weg.

— Ik geloof, dat het niet geheel en al pluis is, Charles, zei Raffles, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen. Zouden hier soms collega's aan het werk zijn? Ik moet er het mijne van hebben.

De zware machines met de hand voortjuwend, hetgeen niet zo moeilijk was, daar de weg hier begon te dalen, gingen de beide mannen snel voorwaarts, waardoor zij aan het oog van die daarbinnen waren, onttrokken waren door de manskogge heggen, die de weg aan deze kant afsloten van de villa-tuinen.

Zij waren nauwelijks tien minuten gaans van Pension Harper af en trachten zo weinig mogelijk gerucht te maken.

Zij zetten de motorfietsen op de standaard en slopen zacht naderbij.

De beide mannen wierpen 'n blik door de spijlen van het hek en eensklaps trok Raffles bij de arm, bracht zijn mond bij zijn oor en fluisterde:

— Kijk eens wie daar gaat, daar dicht bij de voordeur, over het terras!

Daarginds, tamelijk goed zichtbaar in het licht van de maan, die juist doorkwam, liep snel een man in de richting van het huis.

— Wel, voor de drommel, dat is James Goulding! zei Raffles, ten uiterste verbaasd. Wat voert die in 's hemelsnaam in het holste van de nacht, hier in het park uit?

Als om antwoord te geven op deze vraag, verscheen weer een nieuwe gedaante ten tonele, in een wit gewaad en die niemand anders was dan Mildred Autry, de dochter van de schatrijke Amerikaan!

Zij liep op slechts enige passen achter James Goulding en nu schenen de jongelieden een druk fluisterend gesprek te voeren.

Het volgende ogenblik waren zij in het huis verdwenen; op welke manier was niet zeer duidelijk.

Het was wel zeer donker daarbuiten, maar Brand gevoelde als het ware, dat Raffles hem glimlachend aankeek.

— Ik geloof, dat wij onze weg wel verfolgen kunnen, mijn jongen, zei Raffles zacht. De betekenis van het licht zal je nu wel opgehelderd zijn.

— Een rendez-vous? vroeg Brand.

— Niets anders, mijn jongen! Het is zomer, de nachten zijn zoel, de beide jonge lieden zijn in hun prille jeugd, er is een boze vader en een slechte bruidschatjager in het spel en als men elkan- der gedurende de dag niet kan spreken, wel, dan doet men het 's nachts.

— Maar dat licht, Edward?

— Wel, dat zal Goulding in de slaapkamer wel hebben laten branden.

— Maar die gedaanten achter het gordijn?

— Ik heb er maar één gezien en dat zal hijzelf wel geweest zijn, want er zijn bijna tien minuten verlopen, sinds wij die schaduwen zagen. Laten wij nu maar kalm naar huis gaan en doen alsof wij niets gezien hebben.

De beide vrienden namen hunne machines weer ter hand, zonder opnieuw op te stijgen, daar hun woning zich slechts op een paar honderd meters afstand bevond.

Juist toen zij op het punt stonden, na hunne motorfietsen in de kleine garage te hebben gestald, de villa binnen te treden, klonk er in de verte een schot...

Raffles en Brand bleven als uit steen gehouwen staan en staarden elkander aan.

— Dat was een revolvershot! zei Raffles op zachte toon.

— Uit welke richting kwam het?

— Uit de richting van het pension van mevrouw Harper.

— Zouden wij niet eens gaan kijken?

— Waarvoor? was de koele weder- vraag van Raffles. Ik geloof niet, dat het verstandig is zich in zulke zaken te mengen, nu er eenmaal alarm is gegeven. Als Mandersley misschien wakker is geweest, wie weet wat er dan is voorgevallen! In ieder geval kunnen wij getuigen, als het nodig is, dat wij James Goulding en Mildred Autry deze nacht, om kwart over tweeën, tezamen in het park hebben gezien en in het huis hebben zien verdwijnen.

— Maar als het schot binnenshuis gelost is, Edward, dan hadden wij het onmogelijk kunnen horen!

Deze laatste woorden waren reeds in de hal gewisseld, waar Raffles juist licht had gemaakt.

De huishoudster en het dienstmeisje sliepen reeds en de beide mannen be-

dienden zich zelve van een weinig brood en koud vlees en begaven zich daarna ter ruste.

De volgende ochtend stonden de beide vrienden, voor hun doen, vrij laat op, dat wil zeggen om negen uur en toen wist het dienstmeisje hun aan het ontbijt reeds in geuren en kleuren alles te vertellen, wat er, volgens de geruchten, in Pension Harper was voorgevallen.

Er was een brutale inbraak gepleegd, waarvan enige der rijkste logeergasten, onder anderen Gene Autry, het slachtoffer waren geworden.

Mylord, met wie het meisje waarschijnlijk Mandersley bedoelde, had op een der inbrekers geschoten en deze bleek, bij nader onderzoek, niemand anders te zijn dan de ingenieur James Goulding. De politie had hem reeds gearresteerd, want men had in een half gepakte koffer op zijn kamer een aantal bankbiljetten en andere waardepapieren gevonden, waarvan onomstotelijk vast stond, dat zij toebehoorden aan de rijke Amerikaan.

Achterover in zijn stoel leunend, had Raffles naar deze mededeling geluisterd, nu en dan een snelle blik wisselend met Charles Brand, die meende te dromen en het meisje ongelovig aankeek, alsof zij het was, die al deze onzinnigheden had verzonnen.

— Van wie heb je dat alles gehoord, Kate? vroeg Raffles.

— Van de tuinman hiernaast, mijnheer! antwoordde het lieve kind, terwijl een blosje in haar wangen opsteeg. Hij is een goede kennis van mij.

— Daar wens ik hem geluk mee, Kate! En van wie wist je goede kennis dat?

— Wel, mijnheer, hij is er zelf bij geweest vannacht! Er is geschoten door mylord, zei ik u immers en daardoor was dadelijk het hele huis in rep en roer. Men kwam van alle kanten toelopen en toen bleek natuurlijk spoedig, dat er iets aan de hand was!

Met deze woorden verliet het meisje het vertrek.

Een ogenblik bleven de beide vrienden elkander zwijgend aanstaren.

Brand was de eerste, die sprak.

— Ik wil Phileas Baxter heten, als ik er een woord van begrijp! barstte hij uit. Wat is dat voor krankzinnigheid? Waarom is Goulding gearresteerd?

— Dat hoor je! antwoordde Raffles, lakoniek. Men heeft in zijn koffer onder meer geld en waardepapieren gevonden, die een ander toekwamen.

— Maar die jongen zag er helemaal niet uit als een inbreker!

— Soms bedriegt de schijn, Charles, hernam Raffles met een fijn glimlachje. Kan men mij mijn beroep soms dadelijk aanzien!

— Maar waarom viel de verdenking juist op Goulding?

— Daarop kan ik je geen antwoord geven, maar ik heb een idee, dat Mandersley die verdenking misschien een beetje de behulpzame hand heeft toegestoken. Hij trof de jonge ingenieur op een zeer zonderling uur ergens in huis aan. Hij heeft misschien deuren zien openstaan en daaruit zijn gevolgtrekkingen gemaakt.

— Maar voor de duivel! riep Brand opgewonden uit. Wij hebben toch immers met eigen ogen gezien, dat de jonge man uit het park kwam? Dan kan hij toch onmogelijk tegelijkertijd in huis een diefstal bedreven hebben en nog wel in het bijzijn van zijn geliefde?

— Dat klinkt tenminste vrij onaannemelijk! Maar de jonge ingenieur kan dat moeilijk aanvoeren!

— Waarom niet, als ik vragen mag?

— Hij kan het niet aanvoeren, Charles, als hij een man van eer is!

— Nu begrijp ik het! riep Brand uit. Je hebt gelijk, uit dat oogpunt heb ik die zaak nog niet beschouwd! Het is zo; als man van eer kan hij niet zeggen, dat hij met het jonge meisje om twee uur in het park heeft gewandeld.

Beide mannen dachten even na en daarop hernam Brand:

— Kate vertelde zo iets van een half gepakte koffer. Wat zou dat nu weer te betekenen hebben? Goulding was toch gisteren volstrekt niet voornemens vandaag te vertrekken?

— Daar weet ik ook niets van, het maakt er de zaak niet duidelijker op! Laten wij de zaak eens zelve gaan onderzoeken, als je het goed vindt! Ik ben zeer benieuwd wat de politie er van zegt!

De beide mannen eindigden hun ontbijt tamelijk stilzwijgend.

Het was duidelijk, dat Brand reeds bij voorbaat de jonge ingenieur voor onschuldig verklaarde, terwijl Raffles met zijn sceptische aard daarvoor eerst deugdelijker bewijzen wilde hebben.

Omstreeks half elf begaven de beide vrienden, na zich te hebben gekleed, naar Pension Harper, waar zij letterlijk met open armen werden ontvangen.

Reeds van verre klonk de schelle stem van miss Goldfish, die volstrekt « haar redder » aanstonds bij zich wilde zien en er niet van horen wilde, dat hij eerst met mevrouw Harper, die blijkbaar zeer onder de indruk van het gebeurde was, over de zaak van die nacht sprak.

Zuchtend gaf Raffles aan die wens gehoor en begaf zich naar de kamer, waar de sentimentele jongedame op een rustbank lag uitgestrekt. Hij werd met een luide jubelkreet ontvangen en in de waterblauwe ogen van het dwaze schepsel lag een uitdrukking, die aan duidelijkheid niets te wensen liet.

Raffles scheen er volstrekt niets van te zien, ontdeed de gewonde voet kalmjes van de zwachtels, en onderzocht dit lichaamsdeel, terwijl Miss Goldfish zeer interessant kreunde.

— Morgen bent u weer beter, zei Raffles droogjes.

Raffles gaf nog enige instructies aan mevrouw Harper, betreffende de behandeling van de zieke, reikte toen Miss Goldfish de hand en zei:

— Ik wens u beterschap, Miss.

In de grote ontvangsalon vonden mevrouw Harper en Raffles, behalve Charles Brand, nog enige logeergasten, die verschrikt en met bleek gelaat bij elkander stonden, blijkbaar nog zeer onder de indruk van het gebeurde.

Raffles wierp een blik in het rond en vroeg toen, zich tot mevrouw Harper wendend:

— Waar is Lord Mandersley ?

— Hij zal wel aanstonds terugkomen, mijnheer Geoffrey. Vanochtend vroeg is hij naar Torquay geroepen, om nadere gegevens te verstrekken aan de rechter-commissaris, die de zaak in handen heeft genomen.

— Is de politie hier al geweest om een onderzoek in te stellen?

— Vannacht om drie uur al! Het is een vreselijke geschiedenis, mijnheer. Het is erg, dat het juist mijn huis moest treffen, maar het vreselijkste is, dat een knappe, jonge man als mijnheer Goulding, die aan het begin van zijn loopbaan staat, tot zoiets in staat is!

Raffles wendde, terwijl mevrouw Harper deze woorden sprak, zijn blikken langzaam naar Mildred Autry, die onbewegelijk in een hoek zat, bleek als een dode en met krampachtig samengevouwen handen. Zij staarde vóór zich uit, schijnbaar zonder iets te zien en bij de woorden van mevrouw Harper liep een huivering over haar lichaam.

Zij had even schuw de ogen opgeslagen, maar keek nu weer bewegingloos vóór zich uit. Het was duidelijk te zien, dat een vreselijke strijd zich in haar binnenste afspeelde.

Natuurlijk had zij gehoord van het vinden der waardepapieren, die haar vader hadden toebehoord, in de koffer van haar geliefde en dit moest natuurlijk een vreselijke indruk op haar gemaakt hebben.

Raffles scheen te begrijpen wat er in

haar omging. Hij trad op haar toe, greep het ijskoude handje en zei met zachte stem:

— U moet sterk zijn, Miss, deze zaak is niet wat zij schijnt!

Het jonge meisje wierp hem een dankbare blik toe, maar zij sprak niet.

HOOFDSTUK VI.

WAAR RAFFLES ZICH MET DE ZAAK BEMOEIT

Raffles wendde zich nu weer tot mevrouw Harper en begon toen:

— U bent natuurlijk volkomen door de politie op de hoogte gesteld met wat er gebeurd is, mevrouw?

— Volkomen mijnheer.

— Ik heb een weinig naam gemaakt als amateur-detective, zoudt u mij niet willen veroorloven, hier een klein onderzoek in te stellen?

— Dat kunt u doen als u wilt, mijnheer, ik gevoel mij geheel en al krachteloos, antwoordde de oude dame, terwijl zij met een moe gebaar over het voorhoofd streek. Iets dergelijks is in mijn huis nog nimmer voorgekomen, dat verzeker ik u! Het is mij nog alsof ik droom.

— Er is mij iets medegedeeld van een inbraak, door mijn dienstmeisje. Is er werkelijk ingebroken?

— Uit de brandkast van mijnheer Autry, is een zeer groot bedrag ontvreemd.

— Is hij de enige bestolene?

— Neen, nog twee andere heren, eveneens zeer rijk.

— Hoe is hun naam?

— Thomas Allingworth, uit Manchester en Bruce Harrick, uit Londen. Beiden zijn fabrikanten en logeren reeds jaren lang bij mij.

— Hadden zij ook een brandkast?

— Neen, zij lieten hun geld in mijn eigen safe bewaren.

— Waar staat die brandkast?

— In een kamer, die ik als een soort kantoortje heb ingericht.

— Waar bevindt zich die kamer?

— Op de tweede verdieping, in een der zijvleugels.

— Had mijnheer Autry zijn eigen brandkast meegenomen?

— Neen, hij had in Torquay een oud brandkastje gehuurd.

— Daar waren zeker ook de juwelen van mejuffrouw zijn dochter in?

— Neen, zij bewaarde die zelf in een sandelhouten kistje.

— Is er van die juwelen ook gestolen?

— Zij zijn allen verdwenen!

Een ogenblik onderbrak Raffles de reeks zijner vragen, om met Brand, die vol aandacht luisterde, een snelle blik te wisselen.

Mildred Autry had het hoofd opgeheven en een smartelijke trek vloog over haar wit gezichtje.

— Hoe laat werd de diefstal ontdekt?

— Omtsreeks half drie in de nacht, mijnheer!

— Waardoor?

— Door het schot!

— Wie loste dat schot?

— Mijnheer Leslie Richmond of Lord

Mandersley, zoals hij tegenwoordig heet.

— Hoe kwam het, dat hij op was?

— Hij had enig verdacht gerucht menen te horen, daarop snel enige kledingstukken aangeschoten en zijn revolver gegrepen.

— Op welke verdieping logeert hij?

— Op de tweede verdieping.

— Aan welke zijde van het huis bevinden zich zijn kamers?

— Aan de voorzijde.

— Men kan dus van zijn kamer uit het park overzien?

— Gemakkelijk, tot aan de straatweg toe.

— Maar toch niet over de heg heen?

— Neen, dat niet, tenzij men zich aan de tegenovergelegen kant van de weg bevindt.

— Wat deed Lord Mandersley, nadat hij zich had aangekleed en zijn revolver genomen?

— Hij opende de deur van zijn kamer en zag een gedaante over de gang sluipen. Aanstonds loste hij een schot en beval met luide stem aan de man, die tegenover hem stond, zijn handen op te steken. Enige minuten later was het gehele huis in rep en roer en kwam men van alle kanten toesnellen op het geluid van het schot.

— Die man was, volgens de berichten de ingenieur James Goulding?

— Werd hij door de huisgenoten onderzocht?

— Neen, men liet hem eerst gaan, daar men niet aanstonds de diefstallen ontdekte.

— En toen die ontdekt waren?

— Toen viel natuurlijk de verdenking op mijnheer Goulding, die heel bleek was geworden.

— Wie sprak daar het eerst over?

— Lord Mandersley, hij had hem ook het eerst op de gang aangetroffen, geheel gekleed, vergeet dat niet!

— Gaf mylord in overweging de kamer van mijnheer Goulding eens te onderzoeken?

— Ja, dat deed hij.

— Was mijnheer Autry daarbij?

— Ja en hij steunde het voorstel!

Weer zweeg Raffles even, om een blik te werpen op het bleke gezichtje van Mildred Autry, wier ogen thans vol tranen stonden.

— En vond men in de kamer al de gestolen voorwerpen?

— Neen, dat niet! Maar wel vond men in de koffer, die half gepakt op de grond stond, een pakje papieren en bankbiljetten, welke mijnheer Autry aanstonds als de zijne herkende, daar hij de nummers had genoteerd.

— Maar de rest? Waar had mijnheer Goulding de rest dan gelaten?

Mevrouw Harper haalde de schouders op.

— Dat weet ik niet, mijnheer, de politie was van oordeel, dat hij tijd moet gevonden hebben ze ergens te verbergen.

— Dan moet hij dan natuurlijk binnenshuis hebben gedaan, of hoogstens in het park! Heeft men alles nauwkeurig onderzocht?

— Men zoekt nog steeds, mijnheer, maar er is niets gevonden!

— Maar men spreekt ook van een inbraak, ik kan toch niet aannemen, dat er een buitendeur is opengebroken?

— Geen deur, mijnheer, een raam aan de achterzijde van het huis. Dat raam en het luik er vóór zijn geforceerd!

Een trek van verbazing vloog over het gelaat van Raffles.

— Ik moet zeggen, dat mijnheer Goulding dan een eigenaardige methode heeft gevolgd! Hij was binnenshuis, waarom forceerde hij dan een raam, op gevaar af, dat men hem zou horen?

— Verscheidene logeergasten hebben diezelfde opmerking gemaakt, mijnheer, maar de politie zei, dat dit wel gedaan kon zijn, om haar op een dwaalspoor te brengen.

Raffles mompelde iets in zichzelf, dat niet voor de anderen verstaanbaar was en vervolgde toen:

— Hebt u veel dienstboden in huis?

— Vier, mijnheer, zonder het tuinpersoneel, maar dat slaapt ergens anders.

— Heeft geen hunner iets gehoord?

— De huisknecht verbeeldt zich, dat hij omstreeks half twee in de nacht is wakker geworden door enig gerucht in huis.

— Hoe wist hij, dat het half twee was?

— Hij had op de kleine wekkerklok gekeken, die dicht bij zijn bed op de schoorsteenmantel staat.

— Als hij dat gedaan heeft, dan moet hij ook klaar wakker zijn geweest en dan heeft hij zich dat gerucht niet «verbeeld», maar dan moet hij dat ook inderdaad gehoord hebben!

— Mijnheer Gale, zo wendde hij zich tot Brand, ik verzoek u in het geval, dat ik het mocht vergeten, mij er aan te herinneren, dat het half twee was toen de knecht het gerucht hoorde.

— Ik zal het niet vergeten, Geoffrey, beloofde Brand.

— Hoe is de naam van die huisknecht? zo wendde Raffles zich weer tot mevrouw Harper.

— Hij heet Blackpool, mijnheer.

— Heeft de politie hem al een grondig verhoor afgenomen?

— Zij heeft hem, evenals de andere bedienden, gevraagd, of wij iets gehoord hadden en toen heeft hij geantwoord wat ik u zoeven zei.

— Was de politie er reeds, toen Lord Mandersley voorstelde de kamer van mijnheer Goulding te onderzoeken?

— Nog niet!

— Onthoudt dat ook, Gale! aldus wendde Raffles zich tot Brand.

— Het zal onthouden worden, Geoffrey.

— Nu nog enkele vragen, mevrouw Harper, vervolgde Raffles. Gaf mijnheer Goulding in het geheel geen reden op, waarom hij op dat late uur van de nacht gekleed rond liep?

— Er werd hem naar gevraagd en hij antwoordde, dat het niemand iets aanging, maar dat hij zich eenvoudig niet erg wel gevoeld had en wat in het park wilde gaan wandelen.

— Dat geloofde natuurlijk niemand?

— Neen, want mijnheer Goulding was de gehele avond zeer opgewekt geweest en in het geheel niet ziek of zelfs maar ongesteld!

— Nu, dan heb ik u niets meer te vragen, mevrouw en ik dank u zeer, dat u zo bereidwillig zijt geweest, om mij over dit alles in te lichten. Zoudt u mij willen toestaan het geforceerde raam even te onderzoeken?

— Met genoegen, mijnheer Blackpool zal u de weg wel wijzen. Ik zie hem daar juist voorbijgaan.

Mevrouw Harper trad naar het geopende raam, dat op het park uitzag en riep de bediende, een oude man met een blozend, rond gelaat.

Blackpool trad binnen, waarop mevrouw Harper tot hem zei:

— Breng deze beide heren eens naar het raam, dat geforceerd is, Blackpool! Zij zouden het gaarne eens bezichtigen.

— Als de heren mij dan maar willen volgen? zei Blackpool met zachte stem.

De drie personen verlieten het vertrek en in het voorbijgaan wierp Raffles nogmaals een blik op Mildred Autry, op wier bleek gelaat thans een uitdrukking van ongewone spanning lag.

Zij had blijkbaar geen woord van het vraaggesprek gemist en zij keek Raffles na, totdat de deur achter hem was dichtgevallen.

De oude bediende volgde een brede gang, sloeg een hoek om, liep een tweede gang ten einde en bereikte zo de achterzijde van het huis.

— Is er een achteruitgang? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot Blackpool richtte.

— Zeker, mijnheer, maar al waren er werkelijk inbrekers gekomen, dan zouden zij toch niet door die deur hebben

trachten binnen te komen, tenminste als zij van de plaatselijke gesteldheid op de hoogte waren, want zij is uit zeer zwaar eikenhout vervaardigd en 's nachts worden er drie duimdikke grendels opgeschoven, terwijl zij daarenboven met het nachtslot en met een zware koperen ketting gesloten is.

— Is dat de enige deur?

— Ja, mijnheer!

— Laat ons dan nu het raam eens zien, hetwelk mijnheer Goulding op zulk een sluwe wijze geforceerd zou hebben.

De drie mannen waren onder het spreken de achterdeur uitgegaan en stonden nu, na een lage stoep te zijn afgedaald, op een smal klinkerpad, dat zich over de gehele breedte van het huis uitstrekke en langs de muur liep, met hier en daar zijpaden, die de grote vierkante grasperken van elkander scheidde.

De bediende deed enige stappen voorwaarts en zei toen, terwijl hij een raam aanwees, hetwelk zich niet ver van de deur bevond:

— Dat is het!

Raffles en Brand bekeken het raam met het oog van kenners. Het kozijn bevond zich ongeveer anderhalve meter van de grond. Het zou moeilijk gevallen zijn, er zich met de handen aan op te trekken, want het kozijn helde sterk voorover, teneinde aan het regenwater geen gelegenheid te geven er op te blijven liggen.

Het was een vrij breed raam en een van de ruiten was er met kennis van zaken uitgesneden.

— Mijnheer Goulding is dus eerst naar buiten gekomen om deze ruit uit te snijden.

— De politie gelooft, dat hij dat pas gedaan heeft, nadat hij het ijzeren rolleuk had vernield, dus van binnenuit, mijnheer!

— Dan vergist de politie zich, zei Raffles, die naderbij was getreden en het raam wat nauwkeuriger had beschouwd, op kalme toon. Hier en daar is de snede

van de diamant een weinig onzuiver en het glas niet volgens een rechte lijn afgeknapt. Welnu, op die weinige plekjes, waar stukjes glas zijn blijven zitten, is duidelijk te zien, dat de diamant aan de buitenzijde van het glas is aangezet. Kijk maar, de kras bevindt zich aan deze kant!

De huisknecht rekte zich zover hij kon uit, kneep zijn ogen dicht, om beter te kunnen zien en riep uit:

— U hebt zowaar gelijk, mijnheer! Men moet er wel goed op letten, maar er valt niet aan te twifelen, de witte krasjes van de diamant zitten aan deze zijde.

— Heeft de politie de grond vóór het raam onderzocht en iets bizonders gevonden? ging Raffles voort.

— Zoals u ziet, is het een klinkerpad, mijnheer en zij heeft in het geheel geen indrukken van voetstappen gevonden.

— Weet u ook of mijnheer Goulding gummizolen draagt?

— Ik weet bijna zeker van niet, mijnheer! antwoordde de huisknecht. Alle schoenen gaan door mijn handen en ik heb nog nooit een paar aangetroffen van mijnheer Goulding, dat van gummizolen voorzien was.

Raffles had zich gebukt en een zeer klein stuk grijze, geribde rubber opgehaald, dat klaarblijkelijk van een zool was afgebroken.

Hij bekeek het met de grootste aandacht en stak het toen zwiingend aan Brand toe.

Na enige tijd vroeg hij:

— Wat zeg jij van dat stukje gummi, Gale?

— Ik zou zeggen, dat het van een paar linnen schoenen afkomstig is en niet van de fijnste kwaliteit, want die hebben meestal rode rubberzolen en bovendien is dit stuk rubber sterk vermengd met kiezel en van een zeer ordinaire kwaliteit.

— Goed opgemerkt, Gale! Wij mogen het er wel voor houden, dat dit stukje

gummi niet afkomstig is van de schoen of de laars van iemand uit de deftige stand! De personen, die hier logeren, zullen waarschijnlijk wel betere kunnen kopen!

Hij had het stukje rubber weer van Brand aangenomen en deed het nu zorgvuldig in een stukje papier, dat hij in zijn portefeuille borg.

Daarop wendde hij zich tot Blackpool en hernam:

— U mag in geen geval iets over deze vondst loslaten, tenzij aan de politie, goede vriend, want... als dit aan de grote klok kwam te hangen, zou men misschien de medeplichtigen van mijnheer Goulding niet kunnen vatten, begrijpt u wel? Zij zouden dan op hun hoede zijn en het hazenpad kunnen kiezen.

— Ik begrijp het volkomen, mijnheer en ik verzeker u, dat ik zal zwijgen.

Raffles onderzocht nu op zijn beurt met grote zorgvuldigheid het klinkerpad in de omtrek van het raam, hetgeen ongeveer een kwartier in beslag nam en daarna traden de drie mannen het huis weer binnen, teneinde het raam aan de andere zijde te onderzoeken.

Onder het lopen vroeg Raffles aan Blackpool:

— Ik behoef natuurlijk niet te vragen of alle ramen van ijzeren luiken voorzien zijn? Als dat niet het geval was,

zouden de inbrekers — ik bedoelde, zou mijnheer Goulding en zijn medeplichtigen waarschijnlijk wel een raam hebben uitgezocht, dat gemakkelijker te openen viel. En laat ons nu eens zien!

Raffles trad op het raam toe en liet het ijzeren rolluik neer.

Daarop schoof hij het weer op, zette het vast, bukte zich door de vernielde ruit naar buiten en bromde voor zich heen:

— Heel goed werk! Werk van deskundigen! Natuurlijk zou een ingenieur het ook gedaan kunnen hebben, maar toch...

Hij voleindigde de zin niet, maar trok zijn hoofd weer terug en zei:

— Ook de sluiting van het luik is van de buitenzijde af geforceerd.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik het opmerk, mijnheer, maar ik kan mij voltrekt niet voorstellen, wat mijnheer Goulding daarmee bedoeld kan hebben! zei Blackpool.

— Dat komt, omdat u nog niet doorkneet bent in de finesse van het politievak, goede vriend! zei Raffles glimlachend. Een politieman ziet altijd meer dan een gewoon mens, begrijpt u? En als de politie zegt, dat mijnheer Goulding dit gedaan heeft om de aandacht van zich af te wenden, wel, dan heeft zij natuurlijk gelijk!

HOOFDSTUK VII

COMBINATIES

Raffles keek eens in het vertrek rond, waar hij zich thans bevond.

Het was blijkbaar een weinig gebruikte kamer, waar de gasten wel eens zaten, als de wind op de andere zijde van het huis stond en als het te kil was om buiten te zijn en toch te warm om de ramen gesloten te houden.

Er stonden niet veel meubels en ook naar zilveren of andere dingen van waarde behoefde men hier niet te zoeken.

— Ik geloof, dat ik nu wel weet wat ik weten wil, mijn vriend! zo wendde Raffles zich tot Blackpool. Zou het je veel moeite kosten, om mij eens de kamer aan te wijzen, waar mijnheer Goulding gelogeed heeft?

— In het minst niet, mijnheer! Wees zo goed mij te volgen.

Weer begon de tocht door het grote huis, die eindigde voor een deur in de grote kamer op de tweede verdieping, in een der zijgevels gelegen, dicht bij de voorkant van het huis.

De bediende wilde de deur openen, maar zij bleek op slot te zijn gedraaid.

— Ik begrijp het al, zei Raffles bedaard. Dat is natuurlijk door de politie geschied, maar door zulk een kleinigheid laat een goede amateur-detective zich niet weerhouden.

Met deze woorden haalde Raffles enige lopers te voorschijn en had, tot grote verbazing van de huisknecht, het slot in enkele tellen geopend. De drie mannen traden binnen, maar Raffles wendde zich nu tot de huisknecht en zei op vriendelijke toon.

— Ik zal uw dienst nu niet meer nodig hebben, goede vriend, neem dit goudstukje, het moge u voor uw moeite een kleine beloning zijn.

Met een dankbare buiging stak Blackpool het geldstukje op en verliet het vertrek, na de verzekering te hebben gekregen, dat « alles netjes op zijn plaats zou blijven ».

Raffles sloot de deur achter de oude man en begon volgens zijn gewoonte, midden in het vertrek staande, op grondige wijze zijn onderzoek.

De kamer had drie ramen, twee aan de zijgevel, één aan de voorkant van het huis.

Het was duidelijk, dat het een der goedkoopste kamers in het gehele pension was, juist geschikt voor een heer, die zich geen al te grote bokkesprongen kan veroorloven.

Dicht bij een met leerdoek overtrokken sofa stond een grote, stalen hutkoffer, voor de helft met kleren en ondergoed gevuld.

Raffles trad er langzaam op toe en zei:

— Dat is dus de beroemde koffer, waaruit de effecten van mijnheer Autry zijn gehaald. Merkwaardig en nog eens merkwaardig!

Brand had zich intussen naar een der zijramen begeven en keek naar buiten. Plotseling slaakte hij een onderdrukte kreet.

— Wat is er te doen? vroeg Raffles.

— Ik geloof stellig, Edward, dat ik hier uit een der ramen kijk, waarachter wij in de afgelopen nacht die raadselachtige schim hebben zien bewegen.

— Dat is dan een zeer eigenaardig feit, beste jongen! Een feit, dat eveneens verdient om te worden onthouden. Want we zijn het er over eens, nietwaar, dat, toen wij de schaduwen zagen, Goulding zeer zeker niet in dit vertrek was!

— Dat staat als een paal boven water! De man die over het terras liep was James Goulding, en niemand anders!

— Dan zou er dus iemand anders in zijn kamer geweest moeten zijn!

— Het ene vloeit logisch uit het andere voort! Trouwens, als je de waarheid wilt weten, ik acht het al zeer onwaarschijnlijk, dat Goulding dat raam opengebroken heeft. Dat was wel degelijk het werk van vaklieden, van beroepsinbrekers. Geen outsider zou op die wijze een ruit kunnen uitsnijden en de sluiting van een rolluik forceren en dan toch zo weinig gerucht maken!

— Je gelooft dus, dat hier werkelijk inbrekers aan de gang geweest zijn? vroeg Brand.

— Geloof je dan zelf wat anders? We zullen eens zien of we wellicht in deze kamer nog iets kunnen vinden, dat ons op weg helpt. Neem jij de ene helft van het vertrek, dan zal ik de andere voor mijn rekening nemen!

Met de grootste aandacht doorzochten de twee mannen het vertrek.

Zij kropen op hun knieën rond, kropen onder de sofa, tilden het vloerkleed op

bij de raamkozijnen, tastten tussen de zittingen van de leunstoelen, in het kort, zij lieten geen enkele plek ondoorzocht...

Maar er verstreek een half uur en nog hadden zij niets bijzonders gevonden.

Toen keerden zij naar de openstaande, half gevulde koffer terug.

Met grote zorgvuldigheid begon Raffles één voor een de voorwerpen er uit te nemen, het keurige ondergoed, de boeken, merendels aan wetenschappen gewijd, boorden en overhemden en andere dingen.

Alles werd met de grootste zorgvuldigheid uitgeschud en vervolgens weer opgevouwen en terzijde gelegd.

Toen stond Raffles op en trad met een boek naar het raam toe.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een boek met verse kaarsvetvlekken op het omslag! antwoordde Raffles. Die man, die met een kaars in zijn hand, hier heen en weer liep, heeft blijkbaar zichzelf bijgelicht; merkwaardig dicht in de buurt van deze koffer! Eens kijken of wij niets anders vinden!

Het boek werd ter zijde gelegd en het onderzoek hervat.

Plotseling slaakte Brand een kreet, stak snel zijn hand in de koffer en zocht tussen de nog weinige voorwerpen, die zich daarin bevonden.

Toen hij zijn hand terugtrok had hij een klein glinsterend voorwerp tussen de vingers.

Het was een koperen balletje, niet groter dan een erwt en zoals zij gebruikt worden, om aan het einde van een dier spelden te schroeven, die vele heren gebruiken, om er de punten van hun slappe boorden mee te bevestigen.

Raffles nam het voorwerpje aan, legde het in de palm van zijn hand en er vloog een trek van innige voldoening over zijn gelaat.

— Dat is althans iets, zei hij. Het is niet aan te nemen dat Goulding zulk een

speld los in zijn koffer pakt, maar voor alle zekerheid moeten wij het onderzoeken.

De koffer werd geheel ledig gehaald, maar de rest van de speld werd niet gevonden!

Met grote zorg werd alles weer op zijn plaats gelegd, waarop de beide vrienden het vertrek weer verlieten.

Op de gang stond Raffles een ogenblik stil, als in gedachten verdiept.

— Dat kogeltje kan ons misschien van veel dienst zijn, zei hij op zachte toon. Zeer waarschijnlijk heeft de man, die hier gister nacht in de kamer was, het verloren, terwijl hij zich over de koffer bukte, om daar de papieren in te leggen. Ons blijft dus niets anders over dan die man te vinden! Het moet natuurlijk gedaan zijn door iemand, die reden had om Goulding een kwaad hart toe te dragen.

Een ogenblik zwegen de beide vrienden, maar toen scheen Brand plotseling iets in te vallen.

— Maar, Edward, ik denk daar aan iets, dat mij zeer onbegrijpelijk voorkomt! Hoe kwam de man, die de bankbiljetten verstopte, aan die kostbare papieren, als hij niet tot de inbrekers behoorde?

— Charles, je hebt de goede gewoonte, vragen te stellen, die aanstonds op de kern van de zaak afgaan! Hier draait inderdaad alles om! Wist die man niets van de inbraak? Misschien niet van te voren, maar dan toch wel, terwijl zij geschiedde, anders is het volkomen onbegrijpelijk, dat hij in het bezit kwam van een gedeelte van de buit! Maar hoe verklaren wij nu, dat een der inbrekers of misschien allen, hem dat afstonden? Dat zullen zij waarschijnlijk niet goedschiks hebben gedaan! De man van de kaars zou hen dus hebben moeten overvallen en hen bedreigd hebben met zijn revolver, als zij hem niet een gedeelte van het geroofde afstonden?

— Maar dat klinkt volstrekt niet zo onmogelijk, Edward! riep Brand uit. Zo kan het zich zeer goed hebben toegedragen. Laten wij nu aanstonds naar die man gaan zoeken, naar de man met de halve boordspeld.

— Wij zullen aanstonds op weg gaan Charles en ik denk wel, dat onze route ons lijnrecht naar hetzelfde doel voert! tenminste wanneer jij hetzelfde vermoedt als ik!

Brand fluisterde zacht een naam... en daarop liepen de beide mannen de gang uit en traden voorzichtig en zonder door iemand gezien te worden, het vertrek binnen van Lord Mandersley.

HOOFDSTUK VIII

EEN SPOOR

Daarbinnen was een dienstmeisje bezig met het opruimen van het vertrek.

— Je werkt erg hard, lief kind, zei Raffles. Ga zo door en je zult een uitstekende huisvrouw worden! Mag ik je dit goudstukje geven, als een kleine bijdrage in je bruidschat.

Blozend en nog steeds wat verbaasd, nam het dienstmeisje het geldstukje aan.

— Dit is immers de kamer van Lord Mandersley? ging Raffles voort.

— Ja mijnheer, ik was juist bezig haar in orde te maken!

— Zet die bezigheid maar een ogenblik stop, kindlief, wij hebben hier een en ander te verrichten, hernam Raffles. Maar tegen niemand een woord, anders worden wij kwade vrienden!

Het meisje knikte een beetje schuw en verbaasd en verliet het vertrek.

— Ziezo, nu hebben wij het rijk alleen! zei Brand tevreden.

— En wij zullen er gebruik van maken door maar aanstonds ons onderzoek te beginnen, zei Raffles op gedempte toon. Neem jij de schrijftafel voor je rekening.

Met deze woorden trad Raffles toe op de stofzuiger, welke het dienstmeisje in een hoek had laten staan, maakte de zak los, die diende om er het opgezogen stof in te verzamelen en schudde de inhoud voorzichtig leeg op een oude krant, welke hij op de vloer vóór zich had uitgespreid.

Hij ging op zijn knieën liggen en begon met de grootste zorgvuldigheid het stof te onderzoeken. Hij spreidde het met een potlood uit en niets ontging aan zijn scherpe blik. Hij behoefde niet lang te zoeken, of hij had gevonden waarnaar hij blijkbaar zocht.

Hij stond weer op, sloeg het stof van zijn broekspijpen en trad op Brand toe, die druk bezig was, de papieren op en in de laden van de schrijftafel te onderzoeken.

In de opgeheven rechterhand hield hij een klein, glinsterend voorwerp. Het was een speld voor slappe boorden, maar aan een der uiteinden ontbrak het bolletje!

Brand liet een half onderdrukte kreet horen.

— Dus, hij is het geweest! riep hij.

— Heb je er dan nog een ogenblik aan getwijfeld, mijn jongen? vroeg Raffles glimlachend. Hij is de man, die het geld in de koffer van James Goulding heeft verborgen!

— Zonder het zelf te hebben gestolen?

— Dat liet hij eenvoudig voor zich doen!

— Hij was dus een medeplichtige van inbrekers?

— Dat behoeft volstrekt niet en dat klinkt ook wel wat onwaarschijnlijk. Lord Mandersley is wel een fortuinzoeker, maar ik geloof niet, dat hij zo diep gezonken is, dat hij zou samenwerken met beroepsinbrekers!

— Hoe denk je dan dat de zaak zich heeft toegedragen?

— Ik kan mij in bijzonderheden vergissen, maar in hoofdzaak denk ik dat het aldus in zijn werk is gegaan. De oude bediende verklaarde, dat hij om half twee gerucht hoorde, maar wij zelven weten heel goed, dat die schimmen in de kamer, dat wil zeggen in het vertrek van James Goulding, zich daar pas omstreeks twee uur vertoonden, dat is een vol uur later.

— Ja, zo is het!

— Welnu, wij kunnen aannemen, dat Leslie Richmond, of laten wij hem Lord Mandersley noemen op datzelfde ogenblik het gerucht heeft gehoord en dadelijk is opgestaan om te zien wat het was. Zoals ik reeds zei, was hij natuurlijk gewapend en daar de inbrekers waarschijnlijk niet sterk in aantal zijn geweest, viel het hem makkelijk, nadat zij de brandkast reeds geplunderd en de sieraden hadden gestolen, hen te overvallen.

— Maar hoe kon hij toen weten, dat hij ongemerkt in de kamer van Goulding zou kunnen binnendringen, om daar zijn plan te volvoeren?

— Eén blik door het raam zal je daarop het antwoord geven! Men kan van dit venster uit een gedeelte van het park overzien en het vermoeden ligt voor de hand, dat de schavuit de beide minnenden heeft herkend, toen zij in een teder gesprek verdiept, voorbij schreden, geheel onkundig van wat er in het huis voorviel. Zo moet het schurkachtige plan bij hem gerijpt zijn.

— Is het de gewoonte, dat iemand bij een pyama of een nachthemd een slappe boord en een daarbij behorende speld draagt?

— Het is natuurlijk duidelijk, dat hij zich geheel of gedeeltelijk heeft aangekleed, anders kon hij onmogelijk de speld hebben verloren en ziehier waarom: Toen hij de jongelieden zag, koesterde hij allereerst het voornemen hen te

gaan overvallen, misschien wel in gezelschap van de vader van het meisje. Alleen moeten wij dan aannemen, dat hij zich heeft aangekleed! Hij is zelfs zeer vlug geweest en daardoor heeft hij het koperen schroefknopje niet ver genoeg om het pennetje geschroefd, zodat het er weder is afgegleden, toen hij zich later, na zijn oorspronkelijk plan te hebben laten varen voor een, dat in zijn ogen beter was, over de koffer bukde, om daarin de bankbiljetten en papieren op te bergen.

— Maar hoe bewijzen wij dat alles, Edward?

— Ja, dat is zeker moeilijk genoeg! De inbrekers zullen natuurlijk zelven niets loslaten, uit vrees, dan zich zelf te zullen verraden.

— Wij hebben dus meer bewijzen nodig?

— Als het mogelijk is, zeker!

Raffles schepte het stof met behulp van een briefkaart weer in de zak van de stofzuiger, bevestigde deze weer op zijn plaats en vroeg toen:

— Iets bizonders op of in de schrijftafel ontdekt?

— Weigerende antwoorden van familieleden, aan wie hij geld gevraagd heeft en anders niets!

De twee vrienden verlieten het vertrek, nadat Raffles het koperen speldje zorgvuldig in zijn portefeuille had weggeborgen.

— Een eind verder op de gang was het dienstmeisje bezig met het reinigen van het raam dat op de achtertuin uitzag.

— Je kunt nu wel weer in de kamer aan het werk gaan, lief kind, zei Raffles glimlachend. Maar vooral niet aan mylord zeggen, dat wij hier geweest zijn, hoor? Het moet een verrassing blijven.

Raffles en Brand daalden de trap af en troffen in de vestibule de oude Blackpool, die hen vragend aankeek.

— Hebben de heren soms iets ontdekt? riep hij.

— Niets bijzonders, goede vriend! antwoordde Raffles. Wij zouden nu wel gaarne even de brandkast zien van mijnheer Autry en de safe van mevrouw Harper.

— Met genoeg, mijnheer!

De oude man ging Raffles en Brand vóór door enige gangen, totdat hij stil stond voor een eikenhouten deur.

Hij klopte bescheiden aan en opende de deur, nadat er binnen een bars: «wat is er nu weer?» had geklonken.

Blackpool stak het hoofd om de deur en zei op zijn eigenaardige zachte toon:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Autry, maar daar zijn de heren Geoffrey en Gale, die gaarne eens uw brandkast zouden willen zien.

Raffles was reeds binnengetreten en zei op kalme toon:

— Sta ons toe, uw brandkast even te bezichtigen. Het is niet louter nieuwsgierigheid, die ons dat doet vragen, maar zuivere belangstelling en de hoop, ik meen de overtuiging, dat wij u kunnen helpen.

— Hoe wilt u mij helpen mijnheer? bulderde de Amerikaan. Mijn brandkast is leeg en u bent een knap man, als u haar weer vult.

— Mijnheer Goulding zal u het geld zeker nooit teruggeven, mijnheer Autry.

— Ziet u wel? riep Autry zegevierend uit.

— Hij zal het niet doen, omdat hij het niet heeft, ging Raffles, op dezelfde kalme wijze, voort.

Mildred Autry, die tot dusverre zwijgend in een hoek had gezeten, sprong op, slaakte een juichkreet en snelde op Raffles toe, om zijn hand te grijpen.

— Daarvoor dank ik u, mijnheer! riep zij uit. voor zover ik weet, bent u de enige hier in huis, die niet aan de onschuld van James, ik wil zeggen van mijnheer Goulding twijfelt.

— Ik twijfel er niet alleen aan, Miss, ik ben er zeker van, dat hij de schuldige niet is!

Een droge snik welde uit de keel van het jonge meisje.

— Ik dank u mijnheer, ik dank u! stamelde zij. U hebt de schuldige weten te vinden?

— Daarop kan ik nog niet beslist met «ja» antwoorden, Miss, antwoordde Raffles met een schuine blik op de Amerikaan, die met de handen op de rug woedend heen en weer liep. Ik kan u echter wèl verzekeren, dat mijnheer Goulding aan de inbraak part noch deel heeft en ik weet ook de reden, die hem dwingt te zwijgen, zo voegde hij er op zachte toon aan toe, terwijl hij het meisje een doorringende blik toewierp.

HOOFDSTUK IX

EEN PAARDENMIDDEL

Autry wilde woedend uitbarsten, maar hij week terug voor de blik uit de koele grijze ogen, die op zijn gelaat gevestigd waren.

Raffles trad op de brandkast toe, een oud meubel en hij zag aanstonds, dat het ding door een bekwame hand geopend was.

Hij knielde er bij neer, onderzocht zorgvuldig de vloer, in de buurt van de kast, vond ook enige kaarsvetspatten, maar dat was ook alles!

Raffles onderzocht de gehele kamer, daarop nam hij met een kort woord afscheid en deed hetzelfde met het vertrek van mevrouw Harper, waar zich de kleine brandkast bevond, die de bezittingen van de heren Allingworth en Harrick bevat hadden.

Maar ook hier geen spoor!

John Raffles stampvoette woedend en Brand, die hem ook hier vergezeld had, zag dat zijn hersens met verbazen de snelheid werkten.

Plotseling scheen de Grote Onbekende iets in te vallen. Hij greep Brand bij de arm en trok hem met zich mee het vertrek uit.

— Waar gaan wij heen? vroeg de jonge man verbaasd.

— Weer naar Autry! Ik heb een plan dat moet slagen!

Zonder het antwoord van Brand af te wachten, trad hij het vertrek van de Amerikaan weer binnen, die hem met een ongeduldig gelaat ontving. Raffles trad op hem toe en zei op zakelijke toon:

— U moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Autry, dat ik mij nogmaals bij u indring, maar het geldt hier een belangrijke aangelegenheid: de eer van

een jongeman, die het waard is, dat men hem recht laat wedervaren. Ik zal kort zijn! Mijn vriend Gale en ik weten wie de dader is! Als wij u nu dadelijk zijn naam noemen, zoudt u ons de deur wijzen. Luister nu eerst naar wat ik u heb mede te delen en ik bezweer u, dat ik de volle waarheid spreek! Ik ben daarbij wel genoodzaakt de naam van uw dochter te betrekken, maar ik weet zeker, dat zij mij vergeven zal! Wij zijn beiden mannen van eer en wat hier gesproken wordt, komt niet buiten dit vertrek!

En nu deelde Raffles, op zachte toon en in korte woorden alles mee, wat hij en Brand de vorige nacht gezien hadden en voor een deel ook wat zij vermoedden, zonder evenwel de naam van Mandersley te noemen.

Autry had half verbaasd, half ongelovig toegelisterd, nu en dan iets onverstaaenbaars brommend en ook van tijd tot tijd een woedende blik op zijn dochter werpend.

En daarop vroeg hij:

— En wat is nu de bedoeling van uw mededeling, mijnheer?

— Ik zal hier in uw tegenwoordigheid een briefje schrijven, hetwelk verbeeld afgezonden te worden door een van de inbrekers van de vorige nacht en dat het deze woorden zal bevatten: « Kom vanavond om elf uur in « De Witte Druif » en vraag daar naar Jerry. Ik moet je dringend spreken over van-nacht. Blijf vooral niet weg, want het zou in je eigen nadeel zijn! »

Met een verdraaide hand schreef hij daarop het briefje met een stompje potlood en liet het aan Autry lezen.

— En hier komt de naam van de geadresseerde op, vervolgde hij glimlachend, maar wie dat is, zult u vanavond zelf wel zien!

— Ik? riep Autry verbaasd uit.

— U en een paar politiebeambten, die ik zal uitnodigen eveneens om elf uur in «De witte Druif» te komen.

— En wilt u mij eens zeggen hoe u aan uw inbrekers komt?

— De inbrekers zijn wij! antwoordde Raffles lakoniek, terwijl hij op Brand wees.

De Amerikaan keek hen beiden verstomd aan en nu pas scheen hij te beseffen, dat dit alles eigenlijk echt Amerikaans was! Hij kon zich niet langer inhouden en riep uit:

— Dat hebt u prachtig bedacht! En ik zal er zijn! En dat zweer ik u, als echte Yankee.

* * *

Diezelfde avond, omstreeks half tien, begonnen Raffles en Brand aanstalten te maken, om hun plan ten uitvoer te brengen.

Zij kleedden zich in een afgedragen pak, lieten hun boord af, welke zij vervingen door een rode halsdoek, veranderden hun gezicht een weinig en drukten zich een jockeypet diep over de ogen.

De beide vrienden voorzagen zich van hun revolvers en verlieten hun woning langs de tuinzijde.

Zij richtten snel hun schreden naar het naaste dorpje, waar zij omstreeks half elf aankwamen en daar de politieagenten in civiel en Autry reeds vonden.

De waard was zeer verbluft over de komst van deze late gasten, daar hij op het punt stond zijn café te sluiten, maar hij werd met enige woorden op de hoogte gebracht en wees de heren een kleine kamer aan, slechts door een dun houten schot gescheiden van het vertrek, waar het onderhoud zou plaats hebben.

— Nu heb ik nog slechts een ding te zeggen, mijnheer Autry, zo wendde Raf-

fles zich tot de Amerikaan. Als u de man herkent, die hier aanstonds zal binnentreden, dan verzoek ik u, uw aanwezigheid niet te verraden.

— Ik beloof het u! bromde Autry.

— Ik reken op u! En wat u betreft, mijnheer, zo wendde Raffles zich tot de politiemannen, u kunt binnenkomen en uw plicht doen, zodra ik gefloten heb.

Nog geen tien minuten hadden de agenten en Autry zich in een hinderlaag gelegd, of Lord Mandersley, in een lange regenjas gehuld, een slappe hoed diep in de ogen gedrukt, met bleek gelaat, trad de gelagkamer binnen en vroeg op fluisterende toon aan de waard:

— Ik moet hier een man spreken, die Jerry heet. Is hij reeds hier?

— Hij wacht op u, mijnheer, zei de waard kortaf, terwijl hij de deur opende van het vertrekje, waar Raffles en Brand zich bevonden.

Mandersley bleef een ogenblik op de drempel staan en keek de beide ongunstige types wantrouwend aan. Toen kwam hij langzaam naderbij en zei op gedempte toon:

— Wat willen jullie eigenlijk van mij? Waarom deze afspraak? Je denkt toch zeker niet, dat je mij geld kunt afpersen! Bedenk dat je in mijn macht bent!

— Zeker om dat zaakje van gisteravond? vroeg Raffles op spottende toon.

— Waar anders om! hernam Mandersley nijdig. Houd je mij voor de gek. Ik zou je raden spoedig te zeggen wat je wilt, want ik ben er de man niet naar, om met mij te laten spotten.

— O, wij zullen u niet lang ophouden, zei Raffles op zoetsappige toon. Wij willen alleen maar het geld terughebben, dat u ons gisternacht hebt afgezet in het huis van mevrouw Harper.

— Dat geld zou ik je teruggeven? herhaalde Mandersley op een toon van ongeloof. Ben je waanzinnig? Hoe durf je mij die eis stellen? Je had dat geld gestolen en ik was in mijn recht geweest, als ik je alles had afgenomen, in plaats

van die onnozele paar honderd pond sterling.

— Waarom heb je dat eigenlijk niet gedaan, mooie mijnheer? ging Raffles voort. Ik zou graag willen weten, wat jij met dat geld hebt uitgevoerd.

— Jij onbeschaamde schurk! riep Mandersley woedend uit. Wat wil je zeggen? wat bedoel je daarmee?

— Wil je het soms niet zeggen, mooie mijnheer? hernam Raffles koeltjes. Laat ik je dan op weg helpen, jij hebt het geld verborgen in de koffer van mijnheer Goulding!

— Dat zul je mij bewijzen!

— Ik wens niets liever, mijn waarde heer! hernam Raffles bedaard. Ken je deze speld? Het koperen bolletje daarvan hebben wij in de koffer gevonden!

— Zo! Is dat jullie plannetje? Wel, je bent slimmer dan ik dacht, maar je hebt niet met een kind te doen! schreeuwde Mandersley.

Met een enkele sprong was hij bij de deur, maar Raffles was hem vóór. Hij had zijn revolver getrokken en bracht tegelijkertijd een fluitje aan de lippen. Op het snerpnd geluid werd de deur achter de ellendeling opgeworpen en de politieagenten traden hem met opgeheven revolver in de weg.

Mandersley deinsde achteruit, bleker dan de dood en met iets van een geslagen hond in zijn ogen. Achter de agenten zag hij het strenge, vuurrode gelaat van Gene Autry.

De Amerikaan baande zich een weg

door de voor hem staanden en trad op Mandersley toe, die hem met gebogen hoofd afwachtte. Hij mat de ellendeling van het hoofd tot de voeten en zei toen op een toon van onuitsprekelijke minachting:

— Als je alleen de diefstal hadt begaan, zou ik het je misschien nog kunnen vergeven, maar dat je niet geschroomd hebt, een braaf man te doen beschuldigen, alleen om aan je geld-dorst te voldoen, dat vergeef ik je nooit!

Mandersley boog het hoofd nog dieper, zonder te antwoorden.

En het volgend ogenblik liet hij zich door de agenten wegleiden, zonder de geringste poging tot ontvluchten te doen.

Zodra de deur achter de ellendeling was dichtgevallen, wendde Autry zich tot Raffles en stak hem de hand toe.

— Mijnheer Geoffrey, begon hij, ik ben er niet de man naar, een begaan onrecht niet ruitelijk te erkennen. Ik heb die arme Goulding zwaar beledigd, al zouden anderen in mijn plaats ook door de schijn bedrogen zijn. Natuurlijk gaan wij aanstonds naar de commissaris en eisen zijn invrijheidsstelling. En dan weet ik wel een middeltje hem schade-loos te stellen voor het geleden leed! Het zal niet gezegd zijn, dat Gene Autry een begaan onrecht niet weet goed te maken!

Dat deed de Amerikaan inderdaad en op een wijze, welke de jonge ingenieur en zijn dochter, de bevallige Mildred, in de hoogste mate verheugde!

De volgende aflevering (nr. 2066) bevat :

Spoken op Marshy Manor

OPZIENBARENDE ONTHULLINGEN

STALIN DENKT, DAT IK DOOD BEN
EN
DE SOVJET SPIONNEERT

DE SOVJET SPIONNEERT DOOR IGOR GOUZENKO

Geen Rus heeft zo de haat van de Sovjet-Unie op z'n hals gehaald als de voormalig code-agent Igor Gouzenko, die het aandurfde, de Russische atoom-spionage in Canada voor de gehele wereld aan de kaak te stellen. Dank zij z'n moedig optreden, waarbij hij zijn leven en dat van z'n gezin op het spel zette, wist hij de machthebbers van het Kremlin voor een goed deel het geheim van het atoomwapen te onthouden en scheurde hij het spionnagenet stuk, waarin de Sovjet, de Verenigde Staten en Engeland had willen wikkelen.

STALIN DENKT, DAT IK DOOD BEN

DOOR TASJILEF KOTOV

Door het contact met het Westen tijdens de Russische opmars door de Balkanlanden en Polen zijn de ogen van de Russische vliegofficier Kotov opengegaan en verkoos ook hij de vrijheid van de Westerse wereld boven de terreur van de Sovjet-Unie. Na eerst in deze uitgave een boeiend relaas te hebben gegeven van zijn vlucht naar Amerika, rekt hij in een meesterlijk requisitoir af met de Sovjet-Unie en haar satelliet-staten, waarin, naar hij aantoon, het leven niet meer waard is geleefd te worden.

PRIJS SLECHTS fl. -.50

**ALOM VERKRIJGBAAR BIJ BOEKHANDELAREN
STATIONS EN KIOSKEN**

N. V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL — AMSTERDAM C.

PRINSENGRACHT 627 — POSTR. 60092